

Un gual com a exemple

JOAN CAPDEVILA

Alot un equip d'especialistes està reconvertint els guals de comunicació de les voreres al carrer per a cotxets, carrets, en rampes suaus i practicables. Les que hi ha a la major part dels carrers olotins són un afegit estètic però molt perilloses per a qualsevol minusvàlid amb cadira de rodes que intenti fer-les servir. El més normal serà que necessitin ajuda per no anar a parar de morros a terra. El que sorprèn és que s'hagin decidit a fer-ho bé, i sembla que fins poden funcionar. No sorprèn que quan les varen fer, tot just fa un parell d'anys, es veies que no servien per a res. Aquesta és la funció de l'obra pública de l'administració: fer les coses malament perquè s'hagin de tornar a fer. La intenció és que així es podrà tornar a encarregar i farà circular els diners públics amb un mínim de justificació. No és una disbauxa sinó una manera de distribuir els diners entre la població treballadora. És o era.

El dubte és si aquesta obra significa un canvi en la gestió municipal. ¿S'han decidit a fer-ho bé o potser s'estan acabant els diners i no es poden destinar a fer les coses diverses vegades, o potser el *holding* de l'Once i la Mifas els ha estirat les orelles, o és la nova alcaldessa qui vol marcar diferències?

No ho sé. Per altra part, continua la dèria recaptatòria de l'administració municipal anant a treure diners de qui toca i de qui no toca en base a la prepotència institucionalitzada i segurament al tant per cent recaptatori. Han descobert la subrogació automàtica entre els deutors veritables i qualsevol altra persona que es mogui a la seva òrbita que els permet disminuir el nombre de morosos independentment de la correcció legal (i no parlem de la moral). Ja se sap que a qui vulgui reclamar per quinze mil pessetes, li'n costarà cent mil.

O sigui, que tot continua igual. Només un miratge.

RETALLS

Suports a l'euro

LA VANGUARDIA

La reunió informal que congregà el cap de setmana passat els ministres de Finances i els governadors dels bancs centrals de la Unió Europea (UE) ha suposat un oportú suport a l'euro i ha fet més creïble el projecte d'implantació de la divisa única l'1 de gener de 1999.

Sobre el pacte d'estabilitat tan ansiosament perseguit pels dirigents alemanys (...) s'arribà a un acord de principi, però es deixà per a més endavant l'espinosa qüestió de les eventuais sancions a imposar als membres de la unió monetària que incorrin en dèficit públics majors dels tolerats.

Etosha-Mount Ejo-Girona

per Miguel Pérez Capella

Al sisè dia d'arribar a Namíbia, a 10.000 km de Girona, i després d'haver estat a la capital, Windhoek; d'haver travessat el desert de Namib; d'haver pernocat tres nits a Swakopmund, entre la costa atlàntica i el desert; d'haver visitat Cape Cross, amb la seva colònia de 80.000 foques; d'haver creuat la costa dels Esquelets: 1.500.000 hectàrees de desert; i d'haver vist les pintures a les roques de Twyfelfontein i el Bosc Petrificat de Khouxixas, de fa 200 milions d'anys, ens vam instal·lar al Mokuti Lodge, a l'entrada del Parc Nacional d'Etosha, tal vegada el més important de l'Àfrica, amb 22.270 km², un verdader santuari animal en el qual s'han rodat nombrosos documentals per la Nacional Geographic Society i pel·lícules d'ecologia-ficció, com *El eslabón perdido*. Vam arribar a Mokuti Lodge a mitja tarda, cosa que ens va permetre veure una posta de sol com només n'existeixen a l'Àfrica. Per sopar vam menjar zebra, kudu, eland i springhok —una mena de gasela— i tot seguit vam anar a les confortables habitacions. La meua dona s'adormí de seguida i jo em vaig posar a llegir una estona, fins que a les deu vaig apagar el llum. No feia ni deu minuts que dormia quan sonà el telèfon. Em vaig sobresaltar i, en despenjar-lo, vaig sentir la veu d'un dels meus fills, que estava a l'habitació del cantó: «Papà! Teniu quatre girafes davant la vostra porta!». Em vaig aixecar, vaig córrer la cortina de l'ampli finestral i allí estaven, menjant-se les branques dels arbres. Les vaig enfocar amb la meua llanterna, em van mirar i van seguir menjant, sense immutar-se. Vint metres més enllà hi havia set o vuit bontebok, una espècie d'antílops, en vies d'extinció, típics de Sud-àfrica. Al cel, la lluna i les estrelles brillaven rutilants... Vaig tornar al llit i vaig dormir d'una tirada, fins que a les set del matí sonà el despertador. Vam passar al Mokuti Lodge quatre dies, fent safaris —parant solament per menjar—; dos dies, al

campament de Namutoni i els altres dos, al d'Halali. L'últim cens d'animals d'Etosha és d'uns 1.500 elefants; unes 2.000 girafes unes 6.700 zebres; uns 300 rinoceronts negres; uns 2.000 kudus; unes 20.000 gaseles impales; uns 1.500 estruços; uns 2.600 nyus; uns 4.000 òrxis i uns 300 lleons, a més d'un gran nombre d'aus —vam veure àguiles superbes—, i un

nombre indeterminat de lleopards i de guepards... Havíem canviat de guia: ara era Peter, de 36 anys, nascut a Namíbia, de pares alemanys i pintor per afició, entusiasta admirador de Dalí. Vam veure animals de tots els esmentats menys lleons, rinoceronts i lleopards, tot i que sí les seves petjades i excrements; els dos últims dies, en canvi, els vam poder veure a Mount Etjo, a 400 km de Windhoek. A Namutoni vam visitar el fort, construït el 1904 per reemplaçar el que hi havia i en el qual set soldats alemanys van matar 500 guerrers owambo, que després van entrar i van cremar el que hi havia. Al centre d'Etosha vam veure la seva famosa llacuna, seca a l'hivern, de 5.000 km², que fa milions d'anys era un llac de la mida d'Holanda... Però calia tornar, i ho vam fer per Tsumeb, on vam veure la llacuna d'Otjikoto, dins la qual els alemanys van llançar les seves armes i pertinences el 1915, en adonar-se que perdrien la colònia de Namíbia. No vam tenir temps de veure el meteorit de Hobe, que, amb 54 tones, és el més gran del món, ni les petxadres fòssils de dinosaures, d'uns 185 milions d'anys antiguitat, a 89 km d'Otjivadorongo, per on vam passar. Tampoc vam poder contactar amb els boiximans, que estaven al desert de Kalahari, a prop de Botswana, però sí que vam poder comprar alguns records a Kahandjia abans de pujar a l'avió. Ens havíem llevat a les cinc de la matinada i, després dels transbordaments a Johannesburg —4 hores— i a Zuric —6 hores—, arribàvem a Barcelona a 2/4 de 5 de la tarda de l'endemà. La pallissa del viatge em va durar quatre dies. Però va valer la pena.

CARTES DEL LECTOR

Parlar per parlar

Parlar per parlar, parlem tots!... Però ¿saben realment, les persones que van titllar de racista l'alcalde de Calonge, el que ha passat aquest estiu a Palamós i Sant Antoni de Calonge amb el tema de les declaracions de l'alcalde sobre els immigrants legals? Dies enrere vaig llegir en molts diaris com es van tergiversar les paraules; he constatat, astorat, com ningú —dels molts que sabem la veritat— no ha sortit a favor seu ni li ha donat suport. Potser no han viscut a la pròpia carn la impunitat de les persones que tot seguit descriu i, per tant, no saben el que va passar. Pregunto a aquelles persones que el van titllar de racista: tenen coneixement que existeix una «banda organitzada» de *senyors*, si se'ls pot anomenar així, tots ells algerians indocumentats i il·legals, lladres sistemàtics de bosses de mà, targetes de crèdit, cotxes, etc., que roben impunement a turistes i a tot aquell que se'ls creuï en un descuit? Aquests *senyors*, absolutament reconeguts per la policia i gent del barri, deambulen pels carrers i passeigs disfressats de turistes, amb roba de marca comprada amb les mateixes targetes robades; aquests *senyors*, alguns dels quals són detinguts fins a dotze vegades setmanals, es riuen de les autoritats, perquè la justícia els beneficia; els jutges al·leguen que són robatoris menors i els han de posar advocats d'o-

fici que són pagats pels contribuents.

A aquests *senyors* algerians es referia el nostre alcalde, sense generalitzar-ho a tots els immigrants; d'això, personalment n'estic segur. Portem molt de temps vivint a Sant Antoni i ens han tractat com una família catalana més. Mai no hem vist que es molesti un immigrant de bon viure i a mi en cap moment no em podran acusar de racista per dir aquesta veritat, ja que jo també sóc immigrant. I demano a totes les persones que tant van parlar i escriure sobre aquest tema, i que demagògicament van tergiversar tant les paraules, que d'una vegada es decideixin a fer alguna cosa sobre aquest tema.

Senyors periodistes, senyors regidors, senyors jutges: fa quatre anys, hi havia cinc lladres a Palamós i Sant Antoni; tres

estius després, sumen més de trenta. Aquest és un problema que s'agreuja any rere any. Pregunto: què pensen fer?

Daniel Thomas Molina
(Palamós)

Felicitats, Sebastià Aupi i Escarrà (Sebas)

Des d'aquest espai que ens donen els mitjans de comunicació, vull transmetre un missatge de felicitació al jove Sebastià Aupi, de la parròquia del Carme de Girona, membre de la colla gegantera dels Amics dels Gegants de Girona, des dels nostres inicis, i veí del barri vell de la nostra ciutat; i a dos joves

més: en Jordi Pujol de Camalleria i l'Oriol Ponsatí de Girona.

Perquè, aquest curs, els dos primers citats ingressaran al seminari interdiocesà que hi ha a Barcelona per iniciar els seus estudis sacerdotals. I el tercer ingressarà al monestir de Montserrat.

I crec que per la nostra colla ha estat un orgull haver pogut compartir aquests anys de l'amistat i la persona d'en Sebastià Aupi, que ha estat un excel·lent company i amic.

Si recordem els enyorats anys del Seminari de Girona, quan els seminaristes omplien els carrers del barri vell, crec que per als gironins encara és major satisfacció, tot i els temps difícils que està vivint el jovent. Pensar que encara tenim joves plens de valors humans i amb coratge per emprendre el camí de Déu per poder transmetre'l el dia de demà.

Enhorabona a tots tres i a les vostres famílies i molt especialment a tu, Sebastià, que has estat entre nosaltres; no t'oblidarem i sempre t'esperarem.

M. Carme Ribas i Mora,
presidenta Amics dels Gegants de Girona, i tota la colla gegantera

Fe d'errades

L'article titulat «El parking» de la pàgina 3 d'ahir corresponia a Marta Aymenrich, tal com indicava la firma. Per un error informàtic hi apareixia la foto de l'articulista Joan Carreras i Péra.

«Terra Negra»

DANIEL BONAVENTURA

La lectura de la novel·la *Terra Negra*, de Josep Navarro Santaaulàlia, m'ha deixat aquell bon paladar que només queda després d'as-saborir un vi d'anyada. I una mica somogut i tocat d'aquella melangia que arrossegues quan una cosa bona s'acaba i et sap greu. M'ha somogut la força dels personatges, especialment el Coix, un vell general carlí que només podria interpretar un veterà Anthony Quinn. La precisió del llenguatge i la riquesa dels girs i frases fetes és un altre segell d'identitat d'aquesta novel·la, així com els matisos amb què descriu els fenòmens meteorològics. Tots aquests elements descansen sobre un sòlid argument, un episodi de la tercera carlinada en terres garrotxines tractat amb una sensibilitat tal que, lluny de limitar-se a la reelaboració històrica, fa una aportació ben vigent a la comprensió de la condició humana. En definitiva, una novel·la de la qual, en un país normalitzat, les productores i directors no trigarien gaire a tramitar-ne la compra dels drets d'autor. Però aquí, on ni tan sols hi ha indústria cinematogràfica, serà difícil.

AMB LA V DE BERGÉ

Aleix Vidal-Quadras retreu a Aznar la seva traïció.

